

ISBN 978-83-60425-87-9

LEON KRYCZYŃSKI, jeden z przedwojennych liderów polskiej społeczności tatarsko-muzułmańskiej urodził się 25 września 1887 roku w Wilnie, w rodzinie generała Konstantego Kryczyńskiego. Studiował w Petersburgu, gdzie w roku 1911 uzyskał tytuł prawnika. W latach 1918–1919 uczestniczył w działaniach narodowo-wyzwoleńczych na Krymie i w Azerbejdżanie. Od roku 1921 do 1932 był sędzią w Wileńskim Sądzie Okręgowym, od 1932 do 1935 – zastępcą przewodniczącego Sądu Okręgowego w Zamościu, od 1935 do 1939 – zastępcą przewodniczącego Sądu Okręgowego w Gdyni. Był jednym z założycieli Stowarzyszenia Pomocy Biednym Muzułmanom (1914), członkiem Komitetu Tatarów Polski, Litwy, Białorusi i Ukrainy (1917), współinicjatorem powstania Kulturalno-Oświatowego Związku Tatarów Polskich (1925). W roku 1926 założył w Wilnie bibliotekę tatarską, w roku 1929 – muzeum tatarskie, a w 1931 – tatarskie archiwum. W latach 1932–1938 był redaktorem naczelnym Rocznika Tatarskiego. W roku 1930 został członkiem Polskiego Towarzystwa Orientalistycznego, w 1932 Polskiego Towarzystwa Krajoznawczego. Podróżował do Turcji (1932) i Maroka (1934). Uehonorowany m.in. Złotym Krzyżem Zasługi (1933) oraz Srebrnym Wawrzynem Polskiej Akademii Literatury (1936). 27 września 1939 roku został aresztowany przez Gestapo i razem z 12 tysiącami polskich inteligentów rozstrzelany w piasńickim lesie niedaleko Wejherowa.



LEON KRYCZYŃSKI

# HISTORIA MECZETU W WILNIE

(PRÓBA MONOGRAFII)





Dawny tatarski meczet na Łukiszkach  
– widok sprzed roku 1840 wg litografii J. Oziębłowskiego.



Widok meczetu przed zburzeniem w latach 60. XX w.



Nowy wileński meczet na Łukiszkach, fotografia z lat 30. XX w.



Tablica upamiętniająca tatarski meczet i mizar na Łukiszkach.